

2 maart, op een boot heb je ook een agenda nodig

Yeah! Het is lente! De nachten zijn koud, 7 à 8 graden, we stoken nog een beetje bij als het 's avonds in de kajuit fris wordt.

Portugezen lopen met een muts op, verstandig. Om 07.30 uur komt de zon over de heuvel heen en is het nog 10 graden en om 10.00 uur al 16 graden en om 13.00 uur 22 graden.

Fenomeen is hier dat de temperatuur razendsnel oploopt maar ook razendsnel terugloopt vanaf 17.00 uur. Met 2 tot 4 graden tegelijk per uur.

In dit mooie weer is de elektradraad vanaf de zalingen ook naar beneden getrokken en we kunnen het dek behoorlijk in de spotlight zetten. Ondertussen is het geweldig toeven in de kuip met je cappuccino in de ochtendzon. Klusjeslijst wordt korter maar agenda wordt voller. Opeens blijken we over 2 weken al te vertrekken uit de Algarve...huh?!!

We wachten op de Cleaning Lady: we laten de boot voor een prikke poetsen door de schoonmaaksters: Ja, Peter gaat het zelf niet doen (gaan we dus niet doen). Comfort, het grote woord.

Antifouling is onderweg vanuit Porto en vooral Annelies zit in haar piepzak dat de boot op de kant staat en de antifouling er nog niet is. Zoals gewoonlijk zegt Peter: loslaten, **oplossingen dienen zich vanzelf aan...**en inderdaad: op weg naar Mark van Celtic Marine-om een of ander onderdeelje te vragen, en aan Nautiworks te vragen waar de schoonmaakster blijft, komt Paolo van de Marina aanlopen: of Skadi een paar dagen later op de kant kan...(2e keer uitstel) want andere boten zijn nog niet klaar. We horen van Ruben van Nautiworks dat de schoonmaakster een probleem heeft met de kids en ze komt niet poetsen, hopelijk morgen. Dat geeft ons de gelegenheid op stap te gaan.

HOOG op de bucketlist van Peter staat duiken. Die wens wordt nu ingevuld. Dilemma was ook nog dat dit op de Balearen heel duur is, vraag is of we er dan tijd voor hebben en hier zit een goede duikschool met redelijke prijzen naast de deur. Annelies slikt haar duikangst weg: ze houdt niet van water, helemaal niet als je eronder zit (voormalig kattenleven?) Beetje krap inplannen, maar...op Mallorca komt ook Ralf op de boot, na zijn Aziëreis, en kunnen we gedrieën duiken.

Agenda

- Kleine klusjes moeten worden gedaan (T-stuk/aansluitingen),
- de auto terug naar Faro, een andere opgepikt (goeie deal 2 weken)
- een rit naar gespecialiseerde supermarkten: Apollonia-Intermarché
- gasflessen laten vullen (gewoon LPG),
- een Indische maaltijd bereiden en meenemen naar Lagos naar vrienden,(meteen prachtig Ponte de Piedade en mooiste strand Doña Anna aan Peter laten zien)
- Jos en Gerda komen op de boot, de dag voordat we vertrekken uit de Algarve.
- Het lijkt wel werk!

De post in Portugal. We verwachten 4 zendingen.

- Die van Ank is al twee weken onderweg...
- De brief van Frank Brinkhuis was er als eerste, 5 dagen na verzending.
- Een klein pakje met nieuwe hoesjes voor de kattenGPS is al meer dan twee weken onderweg.
- De anti-fouling komt 3 maart, zegt de leverancier, de groothandel heeft het een week geleden naar hem opgestuurd.

Hier wordt wel veel onderscheid gemaakt tussen pakketpost, ook tussen kleine en hele grote pakken. Briefpost, ook tussen kleine en grotere briefpost. En vergeet vooral niet de priority sticker erop te plakken!! Weekenden slaan we over, feestdagen van heiligen (en dat zijn er nogal wat): ook een ramp.

4 maanden wachten op het onderdeel van de E-bike die in Póvoa door een golf van een veel te hard in de haven varende motorboot(eikel) in het zeewater is beland. (nog steeds boos)

- Op diverse e-mails aan SVB werd geantwoord:
- niet duidelijk was wanneer het onderdeel geleverd kan worden (tja China)
- tja, geen distributeur in Europa
- het duurt 3 maanden (waarom is onduidelijk ,wij vermoedden dat er 1 x per kwartaal een levering fietsen is of zo.

Peter ziet nu de naam van de directeur onderaan de mails staan en heeft daaruit diens e-mailadres geconstrueerd en gekopieerd in het bericht aan de verkoper van SVB: waar het onderdeel blijft....? Nu blijkt plotseling het onderdeel wèl in het magazijn aanwezig te zijn..(misschien van een andere fiets afgehaald...? Zouden we zelf al eerder op gekomen zijn...). sterker nog het wordt per DHL gestuurd zonder extra kosten (normaal 30 euro). Iemand is NIET blij...wij wel!!

3 maart, Castro Marim en de bling bling boot

Vlak voor de grens met Spanje, aan de rivier Gardiana ligt Castro Marim, bolwerk van tempeliers. In het jaar 1312 werd de orde verboden en vonden de tempeliers in Zuidwest Europa, hun toevlucht in het kasteel van Castro Marim. Als Christusriders werden zij de drijvende kracht achter de ontdekkingsreizen. De grootmeester van deze nieuwe militaire orde was altijd een lid van het koninklijk huis. In 1420 bekleedde Hendrik de Zeevaarder deze functie.

Grappig is weer onze eigen ervaring van een bezoek aan een plaatsje, afgezet tegen het commentaar in een reisboek: we drinken koffie aan een aardig pleintje met boompjes en een leuk beeld van een ooievaar. „Het hoofdplein nodigt uit om een terrasje te pikken...." Hoezo...? Er is er maar 1.

„Het decor bestaat uit wit gekalkte huizen met blauwe vensters". Eh...4 huizen zijn blauw omlijst... waaronder vooral de Camera Municipal met dubbelgrote muur en vensters, die tellen voor twee. We lopen toevallig over het plein met het ooievaar beeld en zien een kinderhoofdje pad naar boven lopen, aha, dat zal de opgang naar het kasteel zijn. Voor kinderen in de zomer geweldig als er fancy fair is, ridderspelen de spanning opvoeren en veel snoeptenten en souvenirwinkels de binnenplaats levendig maken, nu een verlaten ruïne en wel aardig om te zien is het feit dat archeologische opgravingen nog altijd doorgaan ...Het uitzicht over de vele zoutvlakten rondom Castro Marim en de rivier met aan de overkant het spierwitte Ayamonte...is inderdaad mooi. Een aardig plaatsje met witte huisjes en een mega camper-parkeerterrein en twee opvallende burchten.

Na en bezoekje aan Ayamonte, aan de Chandler, keren we terug naar Albufeira. Ayamonte zien we later nog een keer als we naar Spanje varen.

De schoonmaakster komt wanneer wij net in de kuip aan de koffie gaan. We ruimen alle spulletjes op en we voegen ons bij de katten binnen. Verbazing maar vooral steeds meer begrip staat er op de snuit van Freija te lezen, die met zeer grote ogen de mevrouw over het dak ziet lopen en het water ziet stromen. Ja, dit is de boot en je kan er binnenin zitten. Wat speel-, luier-, en slaap-oppervlak is ,is ook een plafond. Het 3D besef groeit met de dag. Nog nooit is Skadi zo onderhanden genomen. En vlug ook. Wanneer dek en gangborden klaar zijn loopt Peter naar buiten, kijkt rond en fluistert naar binnen:„, Sjesus, ze doet septors en zonnepanelen ook". Als hij een tientje fooi uit zijn zak haalt, blijkt dit zeer verdiend, want ook de buiskap is schoon, alle aanslag, vlekjes van weer, dat erin is getrokken, en kuip en tafel inclusief tafelvakken zijn schoon. Verbazing is op haar gezicht te lezen als Peter haar koffie brengt en bij het tientje verschijnt er een grote glimlach...Ze wijst op de fles Lidl autowas en zegt in begrijpelijk Portugees dat dit simpelweg het beste middel is.

Het is goed toeven in de kuip, de zon brandt op de benen van Annelies en Peter wordt een caramelo. De katten zijn dolgelukkig, lopen rond, luisteren goed en knorren in mand of op de verkoelende kuipvloer.

Over twee weken gaan we naar Spanje, en het voelt goed.

5 maart, slimmigheidjes op het land

Als je 3 maanden op het land bent, krijg je steeds meer te maken met de regeltjes en wetten waar je je aan moet houden. In Nederland, je eigen land, weet je zo onderhand wel hoe het systeem werkt. Hier na 3 maanden wel een beetje, maar je kunt nog net niet genoeg vooruit denken om de val niet in te lopen.

Lachend zegt Annelies: is het niet beter een zeilreis te maken met een wereldboot dan een wereldreis te maken met een zeilboot?! In het eerste geval ligt het accent op zee en heb je met al die poespas op het land niet/niet zo vaak te maken. Je bent meer op zee dan op het land.

We moeten de huurauto na 60 dagen (speciale goedkope deal) inleveren bij Interrent nabij Faro Airport. Peter heeft een nieuwe deal gevonden : een autootje voor twee weken bij "Rent4Less" in Albufeira. We gaan die eerst ophalen en willen dan doorrijden met 2 auto's naar Faro om nr.1 terug te brengen. Klinkt als perfect logistiek proces.

Rent4Less kunnen we niet vinden. Rua Municipio nr.31...er staan hier nergens straatnaamborden, huisnummers ook weinig. Rent4Less zien we nergens staan. Na 2 taxichauffeurs gevraagd te hebben waar het kan zijn (We bevinden ons bij de Continente supermarkt, een ons bekende buurt), vinden we Rental Guerin. Als we naar binnen stappen zien we op de balie het rose bordje: Rent4Less, lekker duidelijk. De auto is gereserveerd op naam van Annelies. (Tricky is: altijd je doopnaam op formulieren zetten en niet je roepnaam, Annelies stamt uit de doopnamentijd)) Nee, we hoeven geen extra verzekering om eigen risicoschade te overbruggen (150,=), want wij hebben al zo'n verzekering op jaarbasis afgesloten bij een internetverzekeraar. „Weet u zeker dat dat alles dekt? Ook als u stil staat onderweg?" Ergens begint te dagen dat dat misschien niet zo is, dat moeten we nakijken thuis, en als er dan iets met de auto is onderweg, dan, vrezen wij al, zullen we Rent4Less niet zonder betaling mogen oproepen. Het vertrouwen in dit bedrijfje daalt met de minuut. Bij Interrent is dat allemaal vanzelfsprekend en inclusief...

Dan overhandigt Annelies haar ID en rijbewijs...oeps...Credit Card vergeten. Credit Card van Peter accepteren ze niet, ook al is het dezelfde bankrekening. OK dan rijden we even terug naar de boot. „Het is bijna 13.00 uur, wij sluiten zo!" zegt de meneer. Oja, zaterdagmiddag in Portugal...dan sluit elk kantoor, de meesten al om 13.00 uur op vrijdag!,,Of u kunt de deal van tweede bestuurder maken, dat kost 5 euro,= per dag", dan krijgt u de auto wel meteen mee. „Ja maar dan is het geen budgetdeal van 60 euro meer , het lijkt Ryan Air wel!" Maandag terugkomen is een optie, maar voelt shit. We dubben en overleggen...

Peter zegt: we gaan gewoon naar het vliegveld om een andere auto te huren, okee?. Een van de twee Portugezen aan de balie mompelt iets tegen zijn collega en de collega, die ons helpt zegt ons: u kunt ook de auto op het vliegveld huren, daar zit een vestiging van Guerin die tot 24.00 uur open is. ..Typisch dat dat nu gezegd wordt, nu we het woord "vliegveld" hebben uitgesproken.

We halen op de boot de Credit Card van Annelies en rijden naar het vliegveld naar de Carrental kiosken daarachter. Ook Guerin vinden we daar. Een mevrouw zonder arbeidsvreugde, helpt ons. Het verhaal tweede bestuurder en dekkende verzekering wordt opnieuw afgestoken. Annelies geeft haar-van de boot gehaalde Credit Card en dan blijkt dat deze maar krediet tot 1000,= geeft en de borg voor deze mini-auto is 1300,= . Cash bijbetalen wordt niet geaccepteerd. Dus is er geen andere weg dan Peter toch tweede bestuurder te maken.

We kijken elkaar aan en zeggen: maar dan is het geen budget huren meer...En Peter is er klaar mee: ik laat me verdomme niet onder druk zetten. We zeggen de huur af en gaan auto nr.1 terugbrengen en we zien wel.

Op twee terreinen buiten Faro, aan weerszijden van de snelweg, zijn nog meer autoverhuurbedrijven zijn gevestigd, en hier ligt Interrent. We worden keurig geholpen met retourneren van de auto en we vragen meteen of ze een volgende auto (-deal) hebben voor 2 weken. Die is er, maar het is 340,= euro. Shit. Heb je iets goedkopers? Wel als u de auto op internet reserveert. Maar dat kan niet hier, wij hebben alleen intranet. Op het vliegveld is een internet terminal ons busje kan u daar brengen. We besluiten daar effe heen te gaan, want de telefoon van Peter heeft het al eerder af laten weten bij dit soort reserveringen. In een mum van tijd zijn we op het vliegveld, we moeten 3 x

vragen naar een internet terminal. Beetje lastig, ja in de aankomsthal ergens bij het grenswisselkantoor is er een, zegt een meneer.

We nemen een - trouwens verrukkelijke- koffie en gaan zitten met toch de telefoon van Peter, tussen alle gestreste reizigers. Opa's en oma's, gezinnetjes, echtparen die de weg niet weten en zelfs niet een koffie durven te bestellen of- helemaal eng- een Portugees broodje. Je weet immers niet wat er in zit. Vermakelijk. Eigenlijk zijn wij best wel flex.

De reservering lukt, maar niet voor de prijs van 60 euro,=. Maakt niet uit deze Interrent heeft al bewezen een betrouwbaar verhuurbedrijf te zijn en dat is veel waard, zullen we later beseffen als we op Tripadvisor lezen hoe je door Rent4Less bedonderd kunt worden.

Busje terug, met een soort vrolijke ex-rockster aan het stuur. Ondertussen is Interrent volgelopen met gestrestste nieuwe vakantiegangers die net hun vliegreis hebben gehad. Als reizigers reisstress hebben en onzeker om zich heen kijken en elkaar afwachtend aankijken wie er initiatief gaat nemen, dan vliegen wij ze voorbij.

De auto is geregeld, wel voor iets minder dagen en ietsje meer geld maar het voelt goed en dat is ook veel waard. We zijn hier 3 uren mee bezig geweest en we moeten nog terug naar Albufeira. Het geplande dagje Faro-stad laten we dan maar overgaan.

Een beoordeling over Rent4Less leert dat dit bedrijf op allerlei slinkse manieren geld uit je zak probeert te kloppen, hetzij door extra opties te verkopen, je te verplichten die opties te nemen, je te beduvelen met inspecties/schade, tekort aan benzine, noem maar op...

Een mast teveel

Ondertussen doen we onze theorie dag Open Water Diver. Video's, PowerPoint en uitleg van Mario. Multiple Choice tests en alles zeer relaxt. De telefoon van Peter gaat tussendoor en het is de Marina:

„ Er is een pakket aangekomen en er staat geen naam op en u verwacht steeds pakketten dus we dachten we bellen ú maar...."

Kunt u zien wat erin zit?", vraagt Peter.....„Er zit een mast in", zegt de jongedame. „Een mast? Ik heb al een mast", zegt Peter.....„en ik hoef geen tweede mast!"

11 maart, Skadi op de kant

Het is een soort Portugees burgerlijk leven met al zijn genoegens maar het krijgt hoe langer hoe minder te maken met een wereldreis en de drang om te vertrekken groeit met de dag. We hebben de Algarve uitgespit en zijn nu wat meer op en rond de boot met alle klussen van dien en telefoontjes en post. Verrassing van de week: na 4 maanden wachten en mailen en na de slimme laatste mail van Peter- directeur in copy- waar het ding nou eigenlijk blijft- ligt de gashendel voor de E-bike op de tafel. Dat zo'n dingetje (zie foto) nou zoveel ophef kan geven...Of liever: dat zo'n eikel in de haven van Póvoa wiens boeggolf als een tsunami over de steigers ging nou zoveel gedoe kan veroorzaken....We gaan helemaal uit ons dak als de fiets gerepareerd is en we gaan alle apen op Gibraltar van de bergweg af fietsen.

Soms houdt het Nederlandse nieuws ons bezig, maar bovenal blijven we geboeid door verslagen van zeilvrienden en ook YouTube-filmpjes over omgevallen schepen, verkeerd aanleggen van schepen, en natuurlijk het bericht van het gevonden zeiljacht met door het zout gemummificeerde zeiler. Lees hieronder eventueel meer:

[gevonden zeiljacht is al eerder ontdekt](#)

Een paar maanden geleden appte de jongste zoon van Annelies ongerust: mam waar ben jij? Want er is een zeilschip vermist...Lief hè? Zo af en toe is er een zeilschip verdwenen, maar je wilt niet weten hoeveel schepen er onderweg zijn... En je wilt trouwens helemaal niet weten hoeveel campers er onderweg zijn. De

70+Campergeneratie is heel Europa onveilig aan het maken. Je komt parkeerterreinen vol met die koekblikken tegen...

Ondertussen krijgt Skadi een nieuwe laag anti-fouling. Katten moeten in de auto met Annelies wachten tot het schip is afgespoten en daarna terug aan boord. Bange oogjes en oortjes en daarna verzuchten zij: ha, fijn mijn eigen mandje. Slapen op een boot die in steigers staat voelt compleet tegennatuurlijk. Het geeft je angst dat hij omvalt en helemaal tegenstrijdig is een boot in steigers in windkracht 7, wiebelend tussen de steunen, zonder de deinende golven. Het voelt niet goed en we slapen niet lekker. Je moet er ook steeds aan denken geen water te gebruiken. Annelies spoelt heel kort even de wc door met de doucheslang (we gebruiken de waste watertank) maar zet de kraan al open in de douche en Peter, die net opzij van het waterafvoergat staat te verven krijgt nèt niét het water over zich heen. Oja, alle bordjes zijn gebruikt, afwassen kan niet. Ja, als je de ladder afgaat en in de toiletten je afwas doet...Gaan we niet doen, dus: met een teiltje naar beneden, dus er staat een meter afwas na 2 dagen. Katten zijn aangeliënd: sorry jongens, je mag over de rand kijken en verder dan dat wordt je keel dicht gesnoerd, want we houden van jullie.

Dan blijkt de WC-slang dichtgeslibd met versteend urinezuur en Peter gaat de klus aan, waar we geamuseerd naar hebben gekeken bij anderen, maar nu zijn we zelf de klos. Annelies wordt assistente slang-doorspuitster en staat paraat bij de waterkraan op de steiger. 's Middags blijkt het probleem zich opnieuw voor te doen en moet er nog een andere afvoerslang aangepakt worden. In de doucheruimte is Peter maar zijn zwembroek gaan staan en pakt zichzelf daarna ook maar even aan met sop en een spons.

Gelukkig zijn er ook smakelijke dingen: we maken een Indische maaltijd en nemen die mee naar Lagos, naar René Appel, Tim en Sara en Duncan en Pat. Het wordt een hele gezellige avond. Afscheid, want zij gaan ieder hun eigen weg: René gaat ook naar de Balearen en daarna Griekenland, Tim en Sara gaan naar Madeira en dan de Azoren, Duncan precies andersom. Veel goede tips komen van Duncan die al meer in de Middellandse Zee is geweest.

Ontzettend leuk is de spontane ontmoeting met Patrick Piret met wie we vanuit Coruña nog een dag naar Santiago de Compostella zijn geweest. Patrick is onverwacht op zijn schip terug hier in Albufeira. Het voelt alsof we elkaar gisteren voor het laatst gezien hebben.

13 maart, rots Algarve

We hebben de Algarve toch wel uitgekamd en speciaal de westkant. Opnieuw is het schitterend op de route die we naar Lagos rijden. Annelies bevestigt: dit vind ik toch wel het mooiste gebied van de Algarve, hier tussen de eeuwig groene heuvels. ..Verstrooid liggen huizen en dorpen ertussen en beboste bergen eindigen hier en daar direct in kliffen boven zee. Prachtig contrast tussen groene heuvels, witte huizen en azuurblauwe zee met vandaag de horizon scherp afgetekend tegen de strak lichtblauwe lucht. Geen wonder dat mensen hier willen wonen. Het is dik 24 graden, de zomer barst los en we rijden door de rots Algarve.

Het op elkaar botsen van de Afrikaanse en Euraziatische continentale plaat zorgde voor het ontstaan van de rotskust. Vervolgens vraten miljoenen jaren van erosie gaten in de rotswanden, bestaande uit kalksteen en zandsteen, en vormde de erosie grillige bogen en grotten.

Legende: op een keer had de hemel medelijden (Piedade) met vissers die schipbreuk leden en liet hen hier aan land spoelen.

De kleurnuances van de zee zijn bijna onwerkelijk voor Europese begrippen: turquoise, kobaltblauw en zee- en smaragdgroen. Hoewel tegenwoordig veel toeristen deze plek bezoeken blijft het sprookjesachtig en met een beetje geluk kun je bij eb over de piepkleine zandhammen lopen. Het is iets dat je gezien moet hebben, het is uniek voor de Algarve, echter...

wij hebben in het begin van onze overwintering, op 2 januari, de klifwandeling gemaakt ten westen van Albufeira. Hier liggen de ongerepte stranden Rafael en Galé, tussen de diep uitgesleten rotsen. Misschien is dat deel van de Algarve nog wel meer adembenemend....

De laatste dagen van ons verblijf in de Algarve kijken wij van diverse kanten tegen het vervolg van onze reis aan: we kunnen onbegrensd reizen en veel aan het toeval overlaten. Meningingen over de Middellandse Zee lopen heel erg uiteen. Onderzoek door ons op internet heeft al de info opgeleverd dat kosten van havens en moorings wèl betaalbaar zijn, in voorseizoen. We gaan het zelf ervaren. Bijzonder leuk is het om te horen dat wij een inspiratiebron zijn voor anderen. Want geef nou maar toe: wie wil er nou niet naar de Middellandse Zee...?

Wij zijn er helemaal klaar voor.

19 maart, Albufeira (Portugal) naar Ayamonte, (Spanje) 53,7 mijl

Het is Palmpasen. We zijn in Spanje.

We worden omringd door de fanfare, een grote processie inclusief een vergulde barokke draagbaar met beelden die de intocht van Christus in Jeruzalem symboliseert. Veel wijn ,bier, ijsjes, zon, vrolijkheid.

We zijn in Spanje: geen wifi, wel een eigen wasmachine en bij de receptie van het havenkantoor een droger die het ook doet zonder geld, voor de vertrekkers achter ons een weetje! Siësta duurt hier niet tot 14.30 maar tot 17.00 uur.

Het is 19 maart, 's ochtends 10.00 uur als wij vertrekken van Albufeira naar Ayamonte. Een zwarte lucht drijft over de Algarve en als we net op zee zijn begint het te spetteren. We hebben het geluk dat de depressie boven de kust en binnenland blijft, het wordt daar knap donker. Het ruime sop... is ruim, sop is er nog niet, de deining is zwak maar irritant schuin op de kust en op Skadi. Oja, dat is varen. Gadverdamme wat een rotdeining, zegt Annelies en neemt alsnog een pilletje. De katten weten niet waar ze moeten liggen. Freija toch maar in haar fietsmand boven. Odin ook, maar hij gaat naar beneden en kotst de boel onder. Als Annelies aan het opdweilen is, spuugt Freija over haar mand heen op de lijnen en op het kleed op het dek.

De windvaan doet geweldig werk. De zee is opeens rustiger en er ontstaan windgolven die schuin van achter in komen rollen. De Skadi wiegt erin mee, met een cadans welke voor Annelies en de katten acceptabel is. Dank u wel Poseidon! Niet veel later varen we met 5,5 knopen oplopend naar meer dan 7 knopen naar Spanje. We zien dat de Skadi eindelijk zichtbaar is op "Shipfinder" en "Marine Traffic" en we worden nauwlettend gevolgd door enkele vrienden. Heel leuk om te horen. Twee dolfinnen schieten pijlsnel onder de boot door en vluchten misschien wel voor de visnetten bij Faro. Optie om nog te ankeren bij Faro laten we overgaan want het is boven zee strak blauw en we zeilen zeer voorspoedig.

Later in de middag trekt Annelies nog een paar laagjes aan. De gele boeien die de visnettenparken aanduiden zijn op de plotter- maar met het blote oog bij licht ook- goed te zien. Lekker een beetje voor de wind wegkruisen. 15 mijl voor Ayamonte maken we een gijp en we zeilen recht op de haven af. Ondertussen is het koud en de katten hebben de laatste uren kapotmoe in hun mand geslapen, met dekentjes om hun heen. We leggen aan de H-steiger maar daar blijken weer (Spaans) kleine stopcontacten voor de elektra te zitten. Met klamme zoute handjes maakt Annelies opnieuw los en Peter vaart achteruit een box aan de H-steiger in. Yes, goeie stopcontacten. De katten slenteren opgelucht naar beneden en gaan eten. We ruimen op, doen de verwarming aan en trekken pak uit. Geen zin om te koken trekken we een blik boontjes open en garen ze met uitgebakken spekjes. Een Deutsche blinde vink van de Aldi smaakt er geweldig bij en als verassing maakt Peter naderhand nog aardbeien met slagroom. Met volle buik ploft Annelies in bed, en kan zich later niet eens meer herinneren dat ze antwoord heeft gegeven op een vraag van Peter. Hij laat haar maar....en haar geronk...in bewusteloze toestand.

Inslingeren heet dat! Dank je wel Melinda voor je bemoedigende woorden nog. Herkenning, we hebben het allemaal blijikbaar, ook de katten.

21 maart, Ayamonte en Andalucia

EEN STUKJE GESCHIEDENIS

De eerste bewoners van Iberie noemden de berg die de riviermond domineerde Aya. Later vestigden zich hier de Tartessers die deze naam bleven gebruiken (700 AD) en nog veel later de Turdetani. Opmerkelijk is dat de geschiedkundige Strabo over de Turdetani zegt dat dit het meest ontwikkelde volk in heel Iberia was, met een geschreven wetboek. Hun ordelijke verstedelijkte cultuur kwam zeer overeen met Greco-Romaanse modellen. De Feniciërs stichtten kolonies in zuid Iberia om zijn belangrijke handelsstreek: De steden Carthage, Cadix en Malaga. Twee grote machten streden daarna om de heerschappij in de Middellandse Zee: Carthage (door Feniciërs gekoloniseerd) o.l.v. Hannibal, en Rome. Tijdens de eerste Punische oorlog (264 - 241 v. Chr.) werd er niet rechtstreeks in Hispania Baetica (de Romeinse naam voor Zuid Iberia) gevochten, maar toen Carthage de eilanden Sicilië, Corsica en Sardinië kwijtspeelde aan Rome, compenseerde het zijn verlies door de kolonies in Hispania sterk uit te breiden. Hierdoor stonden de meeste stammen in Baetica onder Carthaagse heerschappij. Lang duurde dat echter niet, want tijdens de Tweede Punische Oorlog (218 - 204 v. Chr.) kon Scipio Africanus tijdens zijn 4-jarige Spaanse veldtocht de meeste Fenicische bezittingen aan de zuidkust innemen.

Baetica bleef een Romeinse provincie tot de Vandalen en de Alanen in de 5e eeuw Hispania binnenvielen. Zij werden kort daarop gevolgd door de Visigoten, die er een koninkrijk stichtten.

Door een burgeroorlog in het Visigotische koninkrijk, kon de Byzantijnse Justinianus in 554 Hispania Baetica van de Visigoten afsnoepen. Lang duurde dat echter niet, want in 620 waren de laatste Byzantijnse bezittingen in Hispania weer in Visigotische handen overgegaan. Op hun beurt werden dezen in de 8e eeuw door de islamitische Berbers (de Moren) uit Noord-Afrika naar het noorden verdreven. In de 10e eeuw stichtten de Moren het kalifaat Córdoba. Hispania Baetica werd door de Moren herdoopt tot "Andalusië" ("land van de Vandalen" is een van de mogelijke etymologische verklaringen van Andalusië), de naam die de regio nu nog draagt.

We bezoeken de kerk van Ayamonte en vinden hier de 7 praalwagens in hout, zilver en goud, versierd met bloemen en met beelden van de Maria, Christus in boetekleed, Christus gekruisigd e.d. Dit is Semana Santa, de week voor Pasen, waarin dagelijks het Bijbelverhaal wordt uitgebeeld d.m.v. een processie met bijpassende praalwagens en muziek. Broederschappen en gilden dragen de wagens met gebeeldhouwde Christusfiguren. Andalusische tonen van weemoed klinken door de straten. Tromgeroffel kondigt de optocht aan en tot midden in de nacht vieren de burgers van Ayamonte hun heilige week.

Klik hier voor het programma: [Semana Santa](#)

Ludiek voorval op deze devote dag is nog de aankoop van de Dongel. Bij Orange hebben ze geen Dongel. De Orange-dongel uit Frankrijk werkt niet in Spanje. Hoezo, 1 bedrijf. Nou ja, de Douglas kaart, de Airmiles kaart en de Makrokaart ook niet. Ayamonte is twee telefoonwinkels rijk en we stappen de tweede binnen, The Phone House: „Ola, do you speak English?.....„No," zegt de Senorita.

Met handen en voeten Spaans en Italiaans en Portugees maken we duidelijk dat we een Dongel willen en Peter laat zijn Franse model zien. Een juffrouw begrijpt en gaat zoeken in de computer, gelukkig komt een meneer ons bijstaan. Hij spreekt wat Engels - wij wat Spaans en we komen er op het laatst wel uit, ook met de keuze van prepaid-kaart van Yoigo. „You have a problem with the language he?" zegt hij lachend. Wij denken: volgens mij jullie ook... Maar in bezit van Dongel en genoeg prepaid MB's gaan we ons naar de boot begeven. Installeren is lastig. Peter belt Brian en na een vermoeiende middag kunnen we wat internetten. Zuinig aan, het is zo op.

22 maart, Ayamonte en de meeuwen

We verdienen een ijsje. Het stuk amandel/limoen-schuimtaart van gisteren is nog niet eens verteerd. Het kan allemaal een keer als je al die kilo's kwijt bent. Het is een ware traktatie en het smaakt fantastisch. Het barst hier van de ijswinkels ook nog. Het is Paasvakantie en de Spaanse kindertjes spelen op de mooie pleinen. We gaan onder de palmen zitten genieten van het ijs en het Spaanse tafereel. Vandaag wil Peter niet gaan varen want er

dreigt onweer op zee. Dus het is wandel- en klusdag en in de kuip genieten we van het uitzicht op de huisjes en palmbomen van de boulevard van Ayamonte en bootjes in de haven

Of je nou op een terras zit, op je balkon of op een boot, het is altijd leuk om je omgeving te observeren en in dit geval de blauwe boot schuin verderop. Blijkbaar een overwinteraar, zoals de meesten. Je ziet het aan de was, de troep aan dek, de nonchalance. Sommige overwinteraars voelen zich wel heel erg thuis. Tenslotte wordt de steiger je voortuin: een voortuin van 100 meter, wel wat smal. Je fiets parkeer je naast de deur, de waterslang ligt er slordig bij, de bezem tegen de muur klaar om je straatje te vegen. Hier gaan de bewoners van het blauwe schip nog iets verder: ze houden nl. niet van meeuwen en na een dag observeren begrijpt Annelies waarom ze steeds met een kluwen touw over de steiger lopen. Op zeker moment geeft meneer Meeuw, zo noemt men hem al, een zwiep en slingert alle meeuwen van de steiger. Het is een ware ergernis die meeuwen en wat denk je van de poep? Zijn vrouw houdt zich elke dag bezig met het afspreken van steiger G van begin tot eind en bezemt de meeuwenkalk eraf, ondertussen roepend naar die vervloekte beesten. Wat fijn dat er in havens ook zulke mensen zijn.

23 maart, Ayamonte naar Mazagon, 35,2 mijl

Vandaag voert de tocht ons verder Spanje in naar Mazagon, een geplande tocht van ca 35 mijl. Voordat we de haven uitvaren gaat Annelies oefenen in het manoeuvreren in de haven. Achteruit een straatje invaren, achteruit inparkeren en nog een keertje in een ander straatje. Als een volleerd schipper gaat dit haar af.

Na deze oefeningen varen we de haven uit, werpen een laatste blik op de hele schone steiger van de familie Meeuw en varen de rivier op. Op de rivier zetten we al het grootzeil en net buiten komt de Genua erbij. Er staat een mooie ZW 3 en de Skadi loopt met een snelheid van 5 knopen lekker door het water. We zetten de windvaan erop en deze stuurt de Skadi recht op koers richting Mazagon.

Voor de verandering gaan we weer een keertje vis vangen en de paravaan voor de Makreel en de Hengel voor de Tonijn gaan uit. De snelheid is prima dus dat moet wel lukken. Ook hopen we eindelijk een keer dolfijnen te zien. Aan het einde van de dag blijken we weer niets gevangen te hebben en zijn de dolfijnen ons ook vergeten.

Net buiten de haven van Ayamonte varen we door een oerwoud van vlaggetjes.

Het is hier helemaal uitkijken en Melinda van de Bolle had ons hier al voor gewaarschuwd. Voor de kust van Ayamonte worden ook grote netten opgehangen in de zee voor de tonijn vangst. Het wemelt hier dan ook van de vissersschepen die je beter voorrang kan geven want zij doen het niet.

Rond 18:00 uur lopen we de rivier bij Mazagon op en moeten we, onder luid getoeter van een zenuwachtige loods, een groot zeeschip voor laten gaan. De haven van Mazagon ziet er indrukwekkend groot en leeg uit. Het is weliswaar geen seizoen maar dit is wel een hele lege grote haven.

In het havenkantoor worden we door een vriendelijk meneer geholpen die uitlegt dat hij geen Engels spreekt. Wij leggen uit dat we geen Spaans spreken maar uiteindelijk komen we er wel uit.

De katten hebben de tocht vandaag veel beter doorstaan dan de eerste dag waarop ze beiden misselijk waren. Duidelijk is, dat ook zij, net als wij, moeten inslingeren.

Vandaag was dus weer een hele mooie zeildag en we hopen dat we er daarvan nog heel veel gaan krijgen.

24 maart, Mazagon naar Cadiz, 46,4 mijl

We vertrekken om 10:45 uur uit Mazagon en zetten op de rivier alvast het grootzeil. Even verder rollen we de Genua uit en we gaan met de fantastische snelheid van wel 2 knopen op weg naar Chipiona. Annelies zegt dat ze wel rond 18:00 weer in de haven wil zijn, we kunnen altijd nog de motor bij zetten. Uiteraard gaan weer de visspullen overboord, je kunt maar nooit weten met deze snelheid... We koersen, nog steeds met de "onwaarschijnlijke" snelheid van 2,5 knopen, tussen de wouden van vlaggetjes en vissersschepen door.

De wind begint eindelijk wat aan te trekken en de snelheid loopt op naar 5 knopen, dit schiet tenminste op en zo kunnen we het hele stuk weer op zeil varen. Rond een uur of 2 begint de wind goed door te zetten naar een dikke 4 Bft en loopt de Skadi continue rond de 7 knopen, tijd om zelf te sturen en Peter gaat achter het roer staan. De snelheid loopt zelfs nog verder op en regelmatig gaat de Skadi boven de 8 knopen! Op deze manier zijn we veel te vroeg in Chipiona en we besluiten in elk geval door te gaan naar Rota, 7 mijl voor Cadiz.

De katten, die nu elke dag een Zylkene tabletje krijgen, zijn rustig. Freija krijgt maar 1 tabletje per dag en ontpopt zich nu al weer snel als zeekat, loopt rond, gaat de mand uit en gaat op een kussen onder de buiskap liggen. Alleen bij teveel gewiebel springt ze toch weer in de fietsmand, want die zit zo lekker om haar heen. Odin krijgt 2 x daags een Zylkene en is opmerkelijk rustig vergeleken bij de eerste tocht dit zeiljaar. Mede door de Zylkene raakt hij snel ingeslingerd. Hij slaapt en slaapt onder het oude vest van Peter op de bank. Ademhaling is rustig-geen stress dus. Annelies legt later toch maar een anti-slipmatje onder zijn vachten mandje-zo kan hij op zeker niet met vacht en al gelanceerd worden bij onverwachte golfslag.

Rond 16.00 uur lopen we voorbij Chipiona, goede keuze dus om door te gaan en de snelheid blijft onveranderd hoog. Doordat de wind pas laat opstak zijn er nog geen noemenswaardige golven en de golven die er zijn lopen prachtig mee. Appeltje eitje dus voor ons alle 4. Als we voorbij de rode ton bij Rota varen besluiten we maar het laatste stukje mee te pakken en direct door te gaan naar Cadiz; morgen kan de wind wel weg zijn en dan zouden we moeten motoren. We varen de baai van Cadiz door waar we om 19:15 uur in Puerto de America vast liggen.

Opvallend is alweer dat zodra we bij de haven zijn en de motor aangaat, Odin ook weer wakker wordt en beide katten snel na aankomst buiten komen, ruiken en zien waar we nu zijn en deze keer wel heel snel de steiger op springen. Een nieuwe bestemming prikkelt de nieuwsgierigheid.

Dit was dus een van die zeildagen die we bijschrijven in de scheepsboeken als: en zo willen we het.

25 maart, Cadiz

Door haar gelijkenis met Havana, de hoofdstad van Cuba en tevens zusterstad van Cádiz, wordt Cádiz ook wel 'Klein Havana' of het 'Havana van Europa' genoemd. Deze gelijkenis komt met name door de malecón, een wereldberoemde boulevard in de Cubaanse hoofdstad die sterk overeenkomt met de malecón in Cádiz. Om deze reden is de James Bond-film Die Another Day, die zich onder andere afspeelde in Havana, gedeeltelijk opgenomen in Cádiz.

Een stukje geschiedenis

Cadir, noemden de Feniciers deze stad, die zij in 1100 v. Chr. stichtten op het eiland dat nu een landtong is. Het werd later gecontroleerd door de Carthagers en werd verspeeld aan de Romeinen in de Tweede Punische oorlog waarna het een bloeiende Romeinse stad (Gades) en haven werd. Het zonk in de vergetelheid onder de Visigoten en de Moren , maar bereikte grote pracht in het begin van de 15e eeuw als een startpunt voor de reis naar de nieuw ontdekte land van Amerika . De trans-Atlantische handel bracht grote welvaart. Cadiz werd later overvallen door Sir Francis Drake , in de strijd om de controle van de handel met de Nieuwe Wereld te winnen , en slaagde erin om een belegering door het leger van Napoleon te weerstaan . In het begin van de 19e eeuw werd Cadiz het bastion van Spanje 's anti - monarchist , liberale beweging , als gevolg waarvan de eerste grondwet van het land hier in 1812 werd uitgeroepen.

Het is Semana Santa en van Asturia tot Andalucia wordt de Paasweek uitbundig gevierd, dus ook in Cadiz. Zijn we in Ayamonte tot 02.30 uur door trompetgeschal, tromgeroffel en Andalucische liederen wakker gehouden dan verbazen wij ons in Cadiz nog meer want de optocht ging hier de afgelopen nacht tot 05.00 uur door. Gelukkig is de jachthaven ver van het centrum verwijderd en kwamen wij normaal aan onze nachtrust toe. Pasen is hier in elk geval geen deprimerend feest, zo ingetogen als de kerkdiensten in Nederland zijn, zo buitengewoon fascinerend en uitbundig gedenken de Spanjaarden (en inwoners van Midden en Zuid Amerika) het lijden en sterven van Christus.

Vanaf Puerto de America is het een prettige wandeling over de boulevard naar de Plaza España. Palmen, paars bloeiende bloesembomen, papegaaien en duiven en vooral het enorme monument ter ere van het uitroepen van de Spaanse Republiek in 1812 domineren de omgeving. Smalle winkelstraten met hoge panden leiden naar pleinen met oude statige kerken of patriciershuizen met mooie erkers. De stad doet helemaal niet hectisch aan alhoewel in deze Semana Santa er behoorlijk veel toeristen zijn en ook door de omliggende zee kan je eigenlijk nooit de weg kwijtraken: je komt altijd weer op de omringende zee promenade uit. We vinden de pleinen en parken prachtig en nemen een aperitief op Plaza de San Antonio. De Kathedraal is gesloten op dit moment evenals de winkels, mogelijk vanwege Goede Vrijdag en de in Spanje vurig gevierde Semana Santa.

Opmerkelijkheid van de dag: de jachthaven heeft wasmachines en voor de geweldige prijs van slechts 3 euro kan je je was doen, maar....alleen met koud water.

26 maart, sfeer proeven in Cadiz

Na een dr. Frank ontbijtje - ja nog steeds maar we mogen nu af en toe een koolhydraat tussendoor (versta: GEBAK of rijst..) gaan we op pad over de wandelpromenade naar de Kathedraal. Ja, duidelijk open: veel toeristen en ook een groep. De beambte maakt ons duidelijk dat we die eerst maar even voor moeten laten gaan. Nadat alle 50 mensen zich door de toegangsdeur hebben geperst volgen wij netjes en een tweede beambte vraagt of wij bij de groep horen. Nee, zeggen wij, maar dat wist je toch al? Helaas verstaat hij geen Nederlands dus we kunnen geen leuke discussie aangaan en we moeten dus "moven" naar de zijkant van deze immense kerk. Daar mogen wij eenlingens ons ook door een smalle toegangsdeur persen.

Een van de meest beroemde monumenten van Cádiz is de kathedraal. Het zit op de plaats van een oudere kathedraal, voltooid in 1260, die afbrandde in 1596. Toen de handel met Amerika van Sevilla verlegd werd naar Cadiz besloot de stad een grote kerk te bouwen passend bij de nieuwe status. De bouw op de plaats van de oorspronkelijke kathedraal, in 1720, stond onder toezicht van de architect Vicente Acero, die ook de bouw van de Kathedraal van Granada deed. Toen Acero het project verliet werd hij opgevolgd door verschillende andere architecten. Als gevolg hiervan is de kathedraal voornamelijk in barokstijl gebouwd over een periode van 116 jaar, en als gevolg van de verlengde bouw heeft de kathedraal een aantal belangrijke wijzigingen ondergaan aan het oorspronkelijke ontwerp. In 1720 werd begonnen marmer, maar lang voordat de kerk af was stapte men over op het goedkopere zandsteen. Het bevat niet alleen barok elementen maar ook rococo-elementen en werd uiteindelijk voltooid in de neoklassieke stijl. De kapellen hebben een groot aantal schilderijen van de oude kathedraal en kloosters uit heel Spanje. In de Crypte ligt de beroemde componist Manuel e Falla begraven.

Een prachtige imposante witte Kathedraal. Ook hier zijn de draagbaren opgesteld ter ere van het lijden van Christus. Het is alles goud, zilver en fluweel wat er blinkt. Wij wachten niet op de aanvang van de processie van deze dag maar banen ons een weg door de - nu al- drukke terrasjes rondom de Kathedraal, op weg naar de Mercado.

In de grote hal van de Mercado Municipal is het je ogen uit kijken naar de sortering vis. Tonijnen worden vakkundig versneden. Wij kopen een restant stuk rode tonijn voor 10,= euro de kilo. De grote tonijnen, waarvan je kan bepalen welk stuk je wilt hebben, staan voor 18 - 20 euro de kilo te koop.

Het project van de Centrale Markt in Cadiz was het werk van Torcuato Benjumeda, die een neoklassieke vierhoek voorstelde bestaande uit vierkante Dorische arcaden. De historische markt werd gebouwd op het terrein van het voormalige klooster "der ongeschoeiden", Convento de los Descalzos, dat nu het Plaza de Libertad is. Deze prachtige grote overdekte markt heeft 57 kraampjes met groenten en fruit, 54 schaal-en schelpdierenkraampjes, 44

vlees-, 7 kruideniers-, 4 brood en gebak-, 1 olijf- en 1 visartikelen-kraam en een cafe gelegen op de eerste verdieping.

Wij nemen plaats op een terras aan de zijkant van de markt en vermaken ons met burenobservatie. Om te beginnen snelt de ober de tafel met vier Duitsers voorbij, aangetrokken door Annelies' verpletterende glimlach: Buenos Diaz señor un café en una tarte por favor! Hij neemt Annelies mee naar binnen en zij kiest voor de grootste chocoladepunt, natuurlijk delen we hem. Er ontstaat een ruzie tussen een bedelaar met hond en een Noord-Europees "verrasta-haard" stel dat rugzak trekkend probeert rond te komen op straat met een deuntje blokfluit spelen. De Indiase kledingverkoper staat broodmager naast zijn kraam en hoopt een fleurig franjeshirt aan een vakantievierende jongedame te slijten. De muren van de mercado zijn versierd met prachtige aquarellen, een luxer soort grafity.

Het is geweldig toeven in Cadiz. We voegen de stad toe aan de top 10. Aanrader dus

27 maart, Cadiz naar Barbate 41 mijl

Het is een mooie dag, licht bewolkt met een matige wind. Wanneer we op de rivier komen en het zeil hijsen merken we dat er te weinig wind staat om te zeilen. In afwachting van beter zeilweer varen we alvast naar zee en ronden het schiereiland Cadiz. De golven zijn meteen onregelmatig met af en toe een "paaltje". Odin heeft zich genesteld op het plastic laken op ons bed en dat vinden wij prima. Maar deze hobbelige draaiende zee is in de punt ook voor katten niet prettig en hij komt tevoorschijn en spuugt in de kajuit. Peter legt hem op de bank onder kleedje en oud vest. De pilletjes hebben er wel voor gezorgd dat zijn ademhaling niet te gejaagd is, mogelijk is de stress toch wat minder. Freija zit in de fietsmand onder de buiskap en gluurt door de spleetjes in het rieten vlechtwerk naar de zee.

We rollen de Genua uit maar de snelheid blijkt onder de twee knopen te komen.... "gaan we dus niet doen!" De golven lopen vervelend van opzij in. Dit zijn de voorspelde golven uit noordwest maar ze komen uit west, noordwest en noordoost en Skadi draait en hobbelt er doorheen. Annelies voelt zich niet echt prettig. Er komt geen verbetering, ook als Peter halverwege 20 graden bijdraait. Richting Kaap Trafalgar blijkt de invloed van de straat van Gibraltar al: de stroom begint tegen te lopen. Annelies merkt het al direct aan het "gevecht" van Skadi tegen de golven waarbij die tegenstribbelend uiteenspatten. Bij Trafalgar beginnen de golven van alle kanten binnen te lopen, een wastobbe dus. Annelies vergelijkt het met de ervaring in het Raz du Sein. Weliswaar was die wastobbe intensiever maar het effect is hetzelfde. Peter besluit een tandje gas bij te geven en met een snelheid van boven de 7 knopen varen we op de haveningang van Barbate af. Klaar met deze zee en dus zo snel mogelijk naar de bestemming. Om 18.00 uur varen we de haven in, waar Annelies de Skadi zeer professioneel en vlot in een box afmeert: appeltje-eitje. De katten gaan meteen uitrekken, eten, drinken en een rondje steiger "doen". Odin is al vergeten hoe lastig de tocht was. Opvallend is de gewenning van Freija, onze zeerot. Zij is gewoon onder de buiskap wezen wandelen, als koorddanser over het ingeschoven dakraampje dat dan nog 5 cm uitsteekt van ene plek naar andere plek, ook op een kussen en wiebelend in het Spaanse Raz du Sein naar buiten kijkend. Wanneer we een haven naderen neemt ze met grote ogen de omgeving op en bespiedt andere voorbij varende bootjes.

Het is nog steeds Semana Santa, alleen de beveiligingsbeambte is in de Capitania aanwezig maar laat Peter slechts een naam en handtekening zetten: allemaal teveel moeite om die buitenlanders uit te leggen wat het kost en wat ze moeten doen, vooral als je alleen je moederstaal beheerst.

Na een geweldig lekker stuk verse tonijn van de Mercado van Cadiz krijgen we het spontane en verrassende bericht van Jan en Mirjam dat zij eind mei op de katten willen komen passen, zodat wij samen naar Nederland kunnen om bij het afstuderen van zoon Joran te zijn en de huurders van ons huis te ontmoeten en wellicht een hapje met hen te eten. Dan kan Annelies ook even de kast induiken om een kleinere maat (of twee) kleding tevoorschijn te halen nu zij 4,5 kilo is afgevallen.

28 maart, niet weg uit in Barbate

Voor wie met spanning op Vesselfinder zat te kijken met welke voor- of tegenspoed wij door de Straat van Gibraltar zeilden, had vandaag de pech ons nog in Barbate te zien liggen. De golven waren nog steeds hoog en aangezien Windy niet aangaf vanuit welke richting de golven zouden aankomen, vermoedden wij dezelfde rommeligheid als de dag ervoor.

De keuze wordt om 10.30 uur in de groep gegooid: de katten kijken Peter aan en beginnen bij de vraag hun poten te poetsen. Annelies zegt: regel 1 is comfort; we gaan altijd uit van de beste manier van varen als we een keuze hebben. Dat overtuigt Peter en aangezien elke kat een voorpoot in de lucht houdt en wij ook een vinger gaat de reis vandaag niet door. Doe mij dan maar een cappuccino!

De zon schijnt uitbundig de temperatuur loopt razendsnel op van 12 graden naar 17 graden in een uur tijd en in de middag plaatselijk en in de zon naar 23 graden. Barbate is een Spaanse badplaats. Voor wie goedkoop op vakantie wil is dit een bestemming bij uitstek: we betalen in de middag aan de boulevard 2,40 euro voor grote koffie met melk en een biertje en 2 mojitos zijn verderop voor de prijs van 6 euro te krijgen. Prachtig zand zoals in Scheveningen, mooie zee. Autootje huren en Andalucie doorkruisen en de befaamde Camino del Rei bezoeken als je durft.

Onze dag bestaat uit een simpel klusje, een paar woorden Spaans leren en nogmaals een blik te werpen in het Straits Sailing Handbook 2016. Een boek dat geschreven is om de verwarrende omstandigheden van de ingaande en uitgaande stromingen van de Middellandse Zee te begrijpen. Wij kunnen precies berekenen wanneer we moeten vertrekken om met welke snelheid waar te zijn en vanaf dat punt als een speer met stroom en wind mee de straat door te varen. Heen is het makkelijker dan terug om die reden alleen al dat er meer water ingaat dan uitkomt....

29 maart, de Straat van Gibraltar door 39,4 mijl

De Middellandse Zee heeft een oppervlakte van 2.510.000 km² en vertegenwoordigt een 1/140ste deel van de totale oceaan oppervlakte van de aarde. Van oost tot west is hij 3860 km (2084 Zeemijlen) lang en van noord tot zuid op zijn meest 1600 km. (868 Zeemijlen). Diepte: maximaal 5150m. nabij zuid Griekenland.

Doordat er weinig regen valt in de Middellandse Zee valt er weinig rivieren in uitmonden, wordt het water dat er verdampt maar voor een derde aangevuld. De instroom van zeewater door de Straat van Gibraltar vult de ontbrekende twee derde aan. Er is een meter hoogteverschil tussen de oppervlakte van de Atlantische kant van de Straat en de Middellandse Zee. Per seconde stroomt er 1.000.000 m³ water door de Straat van Gibraltar de Middellandse Zee in.

De instroming neemt in sterkte toe naarmate de Straat nauwer wordt. Daarnaast zijn er drie getijdestromen: de noordelijke, de centrale en de zuidelijke. Dit maakt het navigeren om met juiste stroming door de Straat te varen lastig.

Wij berekenden dat wij het beste tussen 14.00 uur en 15.00 uur kunnen vertrekken uit Barbate om maximaal profijt te hebben van de totale stroming, die bestaat uit de instroom + de noordelijke getijdestroming, die al begint bij Barbate. Bij aankomst bij Tarifa, na 3 uur varen, zouden we dan al 4 knopen stroom mee hebben waardoor de grondsnelheid over de 10 knopen zal zijn! Verwachting is tussen 5 en 6 uren varen nodig te hebben om La Linea in de Golf van Gibraltar te bereiken.

We maken een praatje met onze Oostenrijkse jonge burens Simone en Mario van SY Pulpo. Zij hebben hun schip 3 jaar geleden in Kroatië gekocht, zijn van Kroatië langs de Oost-Italiaanse kust naar de Balearen en Sardinië gegaan, toen van Sardinië tot aan Corfu, van Corfu weer terug naar de Balearen en verder tot in Zuid Portugal en nu zijn zij wederom op weg zijn naar Balearen...

Dan vertrekken we. Het is 14.00 uur. Er staat een lichte "swell" er zijn geen windgolven en de zon belicht de ietwat lieflijke kust met beboste heuvels en lange zandstranden. Volgens de plotter staat er meteen een West kardinaal met daarvoor een veld tonnetjes om tonijnnetten te markeren. We varen daarom meteen westelijk, echter zien we ter aangegeven hoogte niet de befaamde kardinaal. Pas veel verder liggen een eind naar de kust toe wat ballen in het water, die een tonijnnetengebiedje aangeven. Er staan hier en daar wel vlaggetjes van kreeftenkooien: van Frankrijk tot hier is dat verraderlijk en het blijft goed uit je doppen kijken. We zeilen en maken 3,5 tot 4 knopen. We hebben ietwat stroom tegen. Achter de kust verheffen zich de windmolenparken, niet alleen op de beboste heuvels maar ook vlak achter de Spaanse badplaatsjes. We gaan nog wat sneller en maken 5,5 knopen over de grond.

Het is zo'n mooi zeilmoment, dat Odin besluit de gekkigheid van voorheen maar de rug toe te keren en hij verschijnt aan dek. We binden een lijn aan hem vast want hij gaat wel héél erg ver: tot aan de zwemtrap en daar blijft hij een poos zitten kijken naar het bruisende water dat onder de boot vandaan loopt. Zijn zus volgt hem met grote ogen over het randje van haar fietsmand.

Om 16.20 uur hebben wij Tarifa goed in het zicht met daarvoor de vuurtoren en rechts doemen, in violette nevel de bergen achter de kustlijn van Afrika op. De Straat van Gibraltar voor ons uit lijkt ons veel smaller dan wij ooit gedacht hadden...Dan valt de wind weg en zetten we de motor aan. De stroom begint wat mee te lopen. Om 18.15 uur varen we langs Tarifa de Straat van Gibraltar in. Tevens is dat de overgang van de Atlantische Oceaan naar de Middellandse Zee. Tijd voor Champagne; we nemen een kop koffie, ook lekker.

We varen vlak onder de kust van Tarifa in oostelijke richting. Plotseling steekt er een oostenwind op, 4 Bft., maar genoeg om te voelen dat het een omslag is. Peter zet het grootzeil, dat we steeds gevoerd hebben, strak en rolt de Genua uit, in eerste instantie met 1 rif, later helemaal. Dan varen we oostzuidoost 30 graden aan de wind. We varen ongeveer 7 mijlen met een snelheid van 7,8 knopen. Voor ons uit zien we de historische stad Ceuta. Wij ervaren het als een magisch zeilmoment, mede omdat we nooit eerder op deze plek zijn geweest... tussen Gibraltar, de Middellandse Zee en Marokko.

Vlak voordat we de grens van de Marokkaanse territoriale wateren doorkruisen neemt Annelies het roer over en maken we een slag om koers te zetten naar de baai van Gibraltar. We ontwijken een paar vrachtschepen die de Middellandse Zee uitkomen. Er zijn tankers in de buurt zowel als de Ferry naar Ceuta. De zon gaat onder achter de bergen van Andalucië en om ons heen valt de schemering in en daarmee wordt het meteen kouder. We zien de apenrots met Gibraltar dichterbij komen. Een paar kleine dolfinen tuimelen voor Skadi langs alsof ze ons verwelkomen.

Als we in de luwte van de rots van Gibraltar komen, halen we het zeil weg en manoeuvreren we in het donker tussen geankerde vrachtschepen door. Ergens achter of tussen deze schepen zouden we de bakenlichten van de ingang van de haven van La Linea moeten kunnen ontwaren. Ja daar! We varen om 21.30 uur de haven binnen en leggen aan op de eerste de beste plek die we tegenkomen. Morgen zien we wel verder. Het was een wondermooie dag in een wondermooie omgeving.

30 - 31 maart, La Línea de la Concepcion

La Línea is een van de nieuwste steden van Spanje. De plaats is in de 18e eeuw door Filips V gesticht als "Línea de Contravalación de la Plaza de Gibraltar", toen Gibraltar Brits werd. De stadsnaam La Linea was symbool voor de vuurlinie. Filips V wilde de Britten in toom houden en liet daarom op deze plek fortificaties bouwen. Toen Spanje en het Verenigd Koninkrijk in de 19e eeuw in Frankrijk echter een gemeenschappelijke vijand hadden, en de Fransen Spanje binnenvielen, tekenden de Britten en de Spanjaarden een defensieverdrag. De fortificaties werden nu door de Britten weer afgebroken, met als reden dat deze anders in handen van de Fransen zouden kunnen vallen.

Wie van elders in Spanje met het openbaar vervoer naar Gibraltar reist, zal doorgaans met de bus of trein naar La Línea reizen, en van daar uit naar Gibraltar lopen. De afstand van het busstation naar de grens met Gibraltar is enkele tientallen meters.

Aanvankelijk de stadswandeling gestart in de flatgebouwenwijk komen we na een half uur terecht in het centrum met smalle zwart geplaveide straten. Het valt ons opnieuw op dat er weer Spaanse tijden heersen: het is doodstil en de luiken voor de etalages zijn dicht en het geeft een verlaten indruk. Tussen 17.00 uur en 17.30 uur wanneer wij

ons ijsje verorberen om de winkelsluiting tijden te doorstaan komen de eerste mensen weer de straat op en gaan de luiken omhoog. We realiseren ons weer dat dit Spanje is: siësta's tussen 14.00 uur en 17.30 uur. De stad gaat leven en dan blijkt het centrum best wel aantrekkelijk en charmant te zijn. Er zijn leuke terrassen in de smalle hoofdstraat die wandelpromenade is. De avondzon licht de stadstuin op en er liggen ook in dit plaatsje verscholen idyllische pleintjes.